

«Порівняльна характеристика персонажів: п'єса Бернарда Шоу «Пігмаліон» vs. фільм Теа Шеррок «До зустрічі з тобою» (2016)»

В обох творах досить багато дійових осіб (у рукописі Б.Шоу – Еліза Дулітл, Генрі Хігінс, Пікерінг, Альфред Дулітл, місіс Хігінс, місіс Ейнсфорд Хілл, Фредді Ейнсфорд Хілл, Клара Ейнсфорд Хіл, місіс Пірс; у кіношедеврї Т. Шеррока – Лу Кларк, Вілл Трейнор, Камілла Трейнер, Стівен Трейнер, Бернард Кларк, Тріна Кларк, Джозі Кларк, Патрік, Руперт Фрешвел, Алісія Дьюар, Натан), тому в умовах вигнівання індивідуального завдання для порівняльного аналізу були обрані саме 13 персонажів (7 з п'єси, 6 з кіно), які мають безпосереднє ставлення до того, що відбувається і в чомусь схожі за своїм функцій та ролям між собою .

П'єса Б.Шоу « Пігмаліон »		Фільм «До зустрічі з тобою»	
Ім'я персонажа	Опис (+цитати)	Ім'я персонажа	Опис (+цитати)
Еліза Дулітл	-місце у творі: головна героїня; До: -рід діяльності: «проста <u>квіткарка</u>» (торгує на вулиці); -статус у суспільстві: «Вона <u>з простих</u>, сер. З дуже простих»; «Через цю вимову вона до кінця своїх днів приречена залишатися <u>на дні суспільства</u>»;	Луїза (Лу) Кларк	-місце у творі: головна героїня; До: -рід діяльності: продавець та офіціантка у невеликій булочній (останні 6 років); після звільнення – у пошуках роботи або підробітку через центр зайнятості – перепробувала багато чого (наприклад, роботу на птахофабриці, в салоні краси) – нарешті, доглядальниця;

-зовнішність: «Її ніяк не можна назвати привабливою. Їй років вісімнадцять-двадцять, не більше. На ній чорний солом'яний капелюх, що сильно постраждав за своє життя від лондонського пилу та кіптяви й навряд чи знайомий зі щіткою. Волосся її якогось мишачого кольору, що не зустрічається в природі: тут явно потрібні вода і мило. Руде чорне пальто, вузьке в талії, ледве доходить до колін; з-під нього видно коричневу спідницю та полотняний фартух. Башмаки, мабуть, також знали найкращі дні. Вона по-своєму охайна, проте поряд з дамами рішуче здається замарашкою. Риси обличчя у неї непогані, але стан шкіри залишає бажати кращого; крім того, помітно, що вона потребує послуг дантиста»;

-освіта, мова, поведінка: немає освіти, груба та неправильна мова (діалект), немає манер – «Ви чули жахливу вимову цього вуличного дівчиська?»; «От і я кажу, хто

-статус у суспільстві: з простої сім'ї, не має жодних зв'язків, тихо живучи у маленькому містечку;

-освіта: вищої освіти немає;

- мова, поведінка: говорить так, як кажуть у її сім'ї; відразу каже те, що думає; співає «дурні» пісні, на перший погляд;

-зовнішність (стиль одягу): 26 років; дивакуватий – яскраві речі, що іноді, здавалося б, не поєднуються між собою (квіткові туфлі, як приклад), дивовижні зачіски – різьки, наприклад (за словами Вілла з кінцівки: «У неї були яскраві сукні і незвичайні шапки, які завжди привертати увагу», «Ти запам'яталась мені, Кларк. З першого дня, як ти увійшла, з цією своєю милою посмішкою, безглуздим одягом і повною відсутністю здатності приховувати хоч щось із того, що ти відчуваєш»);

-характер: життєрадісна, товариська,

капельох спер, той і тітку укокошив»; «Чого-о ? Пішки? До чортової бабусі!»; «Жінка, яка видає такі потворні та жалюгідні звуки, не має права сидіти ніде ... І перестаньте квохтати, як осипла курка»; «Вона так чарівно вульгарна, так кричуще брудна ...»;

Після:

-рід діяльності: «Я дам оголошення в газети, що ваша герцогиня - це дівчинка-квіточниця, якій ви давали уроки, і що під її керівництвом кожна може стати герцогинею – курс шість місяців, плата тисяча гіней!» (у серцях хоче стати вчителькою; 5 акт); з післямови: торгівля квітами у власному квітковому магазині («вони з Елізою мають намір кинути тінь на фамільний герб Толсталеді, відкривши квітковий магазин»).

-статус у суспільстві: з післямови: «...на квіткарці, котра залишила свій клас за цілком екстраординарних обставин, які вже набули

наполеглива, щира, терпляча, безкорислива, відмінно ладнає з людьми, відносно швидко знаходячи з ними контакт, готова допомогти у скрутну хвилину, добра («Лу має здатність знаходити світло навіть у найтемніші години»; Лу завжди готова допомогти іншим, навіть коли сама переживає труднощі»; «Я завжди буду поряд, щоб підтримати тебе, незалежно від обставин»); вольова, може, при нагоді дати відсіч словом («Я не працюю на тебе. Я працюю на твою матір. Тож, якщо *вона* не скаже, що більше не хоче мене тут бачити, я залишаюся. Не тому, що мені не байдуже до тебе чи я особливо насолоджуюся твоїм товариством, а тому, що мені потрібні гроші. Мені дійсно потрібні гроші»);

Після:

-рід діяльності: не показано, проте має якусь суму грошей, виділену їй Віллом, на яку можна розпочати власну справу, втіливши свою мрію;

широкої популярності»; стала леді завдяки своєму шлюбу з містером Ейнсфордом Хіллом.

-зовнішність, манери, мова: «це витончене створіння вийшло з нетрів і стало тим, чим воно стало, лише протягом декількох місяців» (з післямови); «говорить приємним, музичним голосом, з педантичною ретельністю вимовляючи слова»; «Еліза, бездоганно одягнена, справляє таке сильне враження своєю красою та елегантністю, що всі мимоволі встають, коли вона входить. Спостерігаючи сигнали, які їй подає Хіггінс, вона із завченою грацією прямує до крісла місіс Хіггінс»; «Вона вже непогано грає на роялі ...»; «...у розкішному вечірньому туалеті та діамантах. У руках у неї квіти, віяло та інші аксесуари»;

-прояв характеру: «Вона, опанувавши собою, знову сидить нерухомо, як кам'яна»; «Боже, коли згадую, що плазувала перед Вами, що Ви знущалися з мене, насміхалися та мучили мене, а

-статус у суспільстві: введена у вищий світ, може собі дозволити поїхати до Парижа;

-освіта: на момент завершення фільму все так само – не має освіти, однак має у своєму розпорядженні засоби для початку свого навчання, будуючи подальші плани на своє життя;

-мова і поведінка: у своїх висловлюваннях трохи стриманіша; розуміє французьку та може говорити на ній (допомогли перегляди класичних фільмів в оригіналі, тобто французькою, з субтитрами її рідною мовою, тобто англійською);

-зовнішність (стиль одягу): у процесі перетворення глядач спостерігає як Луїза поступово позбавляється «кричучих» речей – наприклад, вона одягає красиву червону сукню, на вимогу Вілл, знявши рожевий шарф («Раз вже ти одягла таке плаття, Кларк, носи його як належить»); в кінці ж бачить дівчину в класичному вбранні (білий верх, темний низ), туфлями на

мені досить було пальцем ворухнути, щоб поставити вас на місце, – я просто убити себе готова!»; «Мені байдуже, як Ви зі мною поводитесь. Можете лаяти мене, будь ласка. Можете навіть бити: калатушками мене не здивуєш. Але розчавити я себе не дозволю»; з післямови: «Еліза не визнає безглузлого романтичного традиційного уявлення про те, що всім жінкам подобається, щоб ним наказували, а то й у буквальному значенні силою примушували до підпорядкування й били».

-роль у житті Генрі Хігінса: для нього міс Дулітл є тою самою кам'яною статуєю Галатеї, яку він, на свою думку та за своїм розумінням, старанно ліпив, шліфував, одним словом, «танцював» навколо неї, щоб створити таке прекрасне творіння; для нього вона без душі, йому ніколи думати про такі «дрібниці» як душа, почуття,

високому підборі, червоною помадою на губах та рівною укладкою волосся, але, у той же час, зі своєю «родзинкою» – колготками в смужку, що свідчить, з одного боку, про її внутрішню трансформацію, з іншого – її силу характеру та бажання залишитися вірною своїм принципам, залишитися вірною собі, не звертаючи ні на кого уваги («Носи свої колготки в смужку з гордістю», – написав у посланні Трейнер);

-характер: додалася впевненість у собі, своїх силах, завдяки старанням Вілла, що важливо.

-роль у житті Вілла: повинна була переконати його не обривати своє життя таким чином, чого їй не вдалося зробити, проте, по-перше, вона подарувала йому прекрасний час, проведений разом, по-друге, вона виростила в ньому справжнє і щире кохання («Ти – єдине, що змушує мене вставати вранці»), частково заради якої він і не став змінювати своє рішення («Я просто хочу бути

слова, які мають негативну властивість боляче поранити – «Вона шедевр мистецтва – твого та твоєї кравчині»; «...у неї немає жодної своєї думки, жодного свого слова – всьому навчив її я»; «Дівчина нікому не належить та нікому не потрібна, крім мене»; він щиро не розуміє, чому Еліза розсердилась на нього, і чому вона пред'являє йому такі претензії, більше того, він спантеличений її невдоволенням та сміливістю шантажувати його, самого винахідника «Універсального словника Хігінса», того, хто створив щось корисне для суспільства, щось геніальне, як вони, «філістери», можуть цього не помічати; тому молода дівчина як була, так і залишилася для професора лише матеріалом, плодом, продуктом, називайте як завгодно, лінгвістичного експерименту, який, визнаємо, вдався йому на славу, що підтверджує правильність його суджень, його методів і

чоловіком, який побував на концерті з дівчиною в червоній сукні»; «Я не хочу ,аби ти втратила все те, що хтось інший може тобі дати. Так, я егоїст, і я не хочу одного дня побачити у твоєму погляді смуток чи жаль»; «Цей вечір із тобою-найпрекрасніше , що ти могла зробити для мене. Та я хочу, щоб усе скінчилось тут. Більше не буде болю, виснаження, пробуджень із думками про те, аби все швидше скінчилось.Краще вже не буде. Це відомо й мені, і лікарям»), по-третє, він також переосмислив своє життя, зрозумівши, що його буття було куди набагато краще, ніж Лу, що його колишні проблеми були ніщо, в порівнянні з її; більш того, він не дивиться більш зверхньо на простих людей, з власної ініціативи йдучи на день народження до Лу в її будинок і знайомлячись з її доброю і веселою сім'єю.

Необхідно окремо додати, що сама міс Кларк

	напрацювань.		заявляла, що «стала зовсім новим людиною за останні шість місяців» завдяки молодому Трейнеру («І все, що я можу сказати, це те, що ти робиш мене... ти робиш мене тим, ким я навіть не могла уявити. Ти робиш мене щасливою, навіть коли ти нестерпний»). Її висновки про себе: «Я <u>навчилася</u> , що <u>бути собою</u> – найважливіше. Не потрібно намагатися відповідати чиймось очікуванням».
Генрі Хігінс	-місце у творі: головний герой; -рід діяльності: професор фонетики, винахідник «Універсального алфавіту Хігінса» – «<u>Фонетика</u> – і тільки. Наука про вимову. Це <u>моя професія і в той же час мій козир</u>»; «Я можу <u>з точністю до шести миль визначити місце народження будь-якого англійця</u>. Якщо це у Лондоні, то навіть із точністю до двох миль. Іноді можна вказати навіть вулиць» . -статус у суспільстві: «Ви – джентльмен та вчений»;	Вілл Трейнер	-місце у творі: головний герой; -рід діяльності: підприємець; крім цього, оскільки в нього є кошти, то, загалом, веде активне, яскраве та насичене життя, повне насолод та пригод (захоплюється екстремальними видами спорту). -статус у суспільстві: багата та успішна людина; із вищого суспільства; -освіта: вища освіта; він начитаний, розумний, розбирається у своїй справі, а також у мистецтві, музиці, одязі тощо;

-зовнішність: «це міцний, повнокровний, завидного здоров'я чоловік років сорока чи близько того»; «на ньому чорний сюртук, які носять адвокати та лікарі, крохмальний комірець і чорна шовкова краватка»;

-поведінка + мова : «належить до енергійного типу людей науки, які з живим і навіть пристрасним інтересом ставляться до всього, що може з'явитися предметом наукового дослідження, і цілком байдужі до речей, що стосуються особисто їх чи оточуючих, у тому числі до чужих почуттів»;

«добродушна буркотливість, властива йому, коли він у гарному настрої, змінюється бурхливими спалахами гніву, як тільки щось не по ньому; але він настільки щирий і так далекий від злісних спонукань, що викликає симпатію навіть тоді, коли явно не правий»; також він грубий, не стриманий, егоїстичний («Я, щоправда, не вмію вести світські розмови, але це нікого не бентежить»; «На жаль,

-зовнішність: 31 рік; «Він був привабливим чоловіком, але після травми виглядав вразливим, сидячи у інвалідному візку»; у цьому підпункті важливо відзначити наявність досить довгого волосся і бороди, оскільки це як би доповнює образ і показує «занедбаність» містера, його небажання займатися собою і боротися за щось внаслідок депресії після нещасного випадку та розчарування;

-характер: вольовий, вміє наполягти на своєму, цілеспрямований («Вілл завжди знає, чого хоче, і не боїться цього добиватися»); «завжди готовий захистити тих, кого любити, навіть якщо це означає ризикувати своїм комфортом»;

-внутрішній стан: до – любить життя («Я любив свою життя. Я справді любив життя»; «У тебе є лише одне життя. Насправді, твій обов'язок – прожити його якомога повніше, щоб потім не шкодувати»), при цьому витрачає її на всілякі

повинна зізнатися, що мій знаменитий син зовсім не вміє вести себе»; «Варто тільки мені зблизитися з жінкою, як я перетворююся на тирана та егоїста»; «На уроці я почуваюся так, ніби переді мною не жінка, а шматок дерева; або ніби я сам — не чоловік, а кусок дерева»);

-роль у житті Елізи: уклав парі з полковником, що зможе перевчити дівчину; йому вдається виправити її вимови, викладаючи їй за своїми методами, проте, незважаючи на деяке її перетворення, він продовжує до неї ставитися як до квіткарки, що залишиться незмінним: «Нехай говорить сама за себе. Ви дуже скоро переконаєтеся, що в неї немає жодної своєї думки, жодного свого слова — усьому навчив її я. Повторюю вам, я створив її з ринкових відходів, а тепер ця гнила капуста кочерижка розіграє переді мною знатну леді»; «З професором Хігінсом я назавжди залишуся квіткаркою, тому що він

розваги; весела та яскрава людина; **після** — розбитий зсередини; нікого не підпускає до себе і ні з ким не ділиться своїм болем, як фізичним, так і моральним, замкнутий у собі, проте це все є «широкою» стіною, що виросла через переживання на тлі такого нещасного випадку, всередині він все такий самий — «спочатку він здавався холодним і відстороненим, але за цим приховувалася глибока чутливість»; «попри зовнішню холодність, у нього є глибокі емоції, які він ховає від інших»; «У нього не просте життя. Він приховує біль, коли з тобою. Але іноді я лишаюся довше та чую його крик. Уві сні він усе ще бігає, катається на лижах, займається іншими заняттями. А, коли прокидається, я не знаю, що йому сказати»;

-роль у житті Луїзи: своїм впливом змінив її у кращій бік — її стиль, прищепив почуття прекрасного, розповідаючи про класичну музику,

поводився і поводитиметься зі мною, як з квіткаркою»; «Якщо Аи повернетесь на Уїмпол-стріт, я поводитимуся з вами так само, як звертався досі. Я не можу змінити свій характер і не бажаю змінювати свою поведінку»; загалом, він так поводить себе з усіма: «Питання не в тому, чи погано я з Вами поводжусь, а в тому, чи бачили Ви, щоб я з кимось поводився краще».

про класичні кіношедеври, у тому числі іноземними мовами, навчав її різним манерам, прийнятим у вищому суспільстві, познайомив її з цим суспільством, привівши на весілля до колишнього кращого друга та колишньої дівчини, представив там її; виділив їй якусь частину коштів, щоб вона не потребувала їх та змогла зайнятися собою, своїм саморозвитком, бути незалежною в цьому плані, не скутою сімейними негараздами (у тому числі, він влаштував її батька на роботу, що також допомагає бути їй незалежною від обов'язків працювати «скрізь і всюди», аби отримати ті самі крихти грошей); показав їй, що є щира та безкорислива любов, не та, де тебе не чують, не вибирають тебе, не прислухаються до твоїх побажань, а та, яка зцілює та окриляє на великі звершення, яка змушує згадати, хто ти є насправді, яка вчить, у потрібний момент надавши підказку або підставивши плече.

Альфред Дулітл	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: сміттяр <u>(до)</u>; «...самий що ні на є оригінальний мораліст у всій Англії – Альфред Дулітл, простий сміттяр?»; «я буду читати лекції в його, воннафеллеріській Всесвітній лізі моральних реформ, коли тільки мене покличуть, – до шести разів на рік» <u>(після)</u>; -статус у суспільстві: «Я – <u>бідняк і недостойна людина</u>, ось я хто» <u>(до)</u>; «Сміттяр? Що ви, сер! <u>Це джентльмен</u>»; «поки з тата не зробили <u>поважного буржуа</u>»; «У минулому смітник, <u>зробив фантастичний стрибок з однієї суспільної категорії в іншу і став надзвичайно популярним у фешенебельному суспільстві</u> завдяки своєму <u>демагогічному таланту</u>, який переміг над усіма забобонами і всіма невгодами його становища. Відкинутий ненависним йому класом буржуа, він в одну мить потрапив у вищі верстви за рахунок своєї кмітливості, професії сміттяра (яку він	Бернард Кларк	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: мебляр, був звільнений <u>(до)</u>; найнятий у сім'ю Трейнерів начальником охорони <u>(після)</u>; -статус у суспільстві: з простої сім'ї, не має жодних зв'язків, тихо живучи у маленькому містечку; -зовнішність: не вказана, звичайна середньостатистична людина; -мова: говорить по-простому, те, що думає (його дочка взяла ж із сім'ї манеру висловлюватися, як на духу); -роль у житті Лу та його ставлення до неї: любить свою дочку, приділяє їй увагу («Я завжди буду твоїм батьком, і моя любов до тебе ніколи не зміниться»; «Я завжди прагнув бути тобі прикладом, навіть коли це було важко»); через звільнення мимоволі змусив Луїзу шукати роботу, займатись усім, що доведеться («Ми тобою дуже
---------------------------	--	--------------------------	---

виставляв, як прапор) і ніцшеанської позиції поза добром і злом» **(після):**

-зовнішність: «Риси обличчя енергійні та характерні: відчувається людина, якій однаково незнайомі страх та совість»; «літній, але ще дуже міцний чоловік у робочому одязі сміттяра і в капелюсі, поля якої спереду зрізані, а ззаду накривають шию і плечі» **(до)**; «Він виряджений за останньою модою: бездоганний новий фрак, білий жилет і сірі штани» **(після).**

-мова: «у цієї людини природні здібності оратора» **(до)**; «Доведеться мені у Вас вчитися розмовляти по-буржуазному; адже просто по-людськи мені вже тепер не личить говорити» **(після).**

-родинні зв'язки з персонажами: батько міс Дулітл ;

-роль у житті Елізи: готовий «продати» дочку Генрі Хігінсу – «Воно [почуття моралі] мені не по кишені», хазяїне. Якби ви на моєму місці, у вас би

пишаємося, Лу. Гадки не маю, як би ми витримали ці кілька років без тебе»).

Наведені цитати показують підтримку, з його боку, ось у такій безвихідній ситуації, також показують його тепле ставлення до дівчини. Крім того, йому належить одна із фраз про те, що найцінніше, що є у людей, це родина, котри вони мають берегти. Справді, це так. Тільки сім'я може підтримати та допомогти. Незважаючи на якісь «приколи», все одно в них панує комфортна атмосфера, це доброзичливі особистості, не розлючені на свою долю (хоча могли ж, внаслідок такого становища, особливо містер Кларк, якому було на що «в'їсться»), які вірять у щось світле та добре, тому й діти в них такі. Можна стверджувати, що батько добре виховав свою дочку, незважаючи на ті «мінуси», які в ній на початку знайшов Вілл Трейннр, адже, як ми

	його теж не було. І потім, що ж такого поганого? <u>Якщо Елізі перепаде дещо, чому б і мені не скористатися?» (до);</u> «Тепер я маю забезпечувати всіх – і все на жалюгідні три тисячі на рік»; з післямови: «він <u>навідріз відмовився</u> додати до свого тягара останню крихту: <u>взяти на себе турботу про зміст Елізи</u> » (після) .		переконалися, вони можуть бути виправленими, а ось душу не виправити, що щеплено, то щеплено.
Пікерінг	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: "Я сам вивчаю індійські діалекти"; автор «Розмовного санскриту» -статус у суспільстві (+зовнішність): «літній джентльмен – привабливий тип старого військового»; полковник; «Він такий же затятий холостяк, як і я»; -поведінка, мова: добродушний і м'який; ввічливий («(з вишуканою ввічливістю). Чи не присядете?»); акуратний і ввічливий, як личить джентльмену, у поводженні з жінками, на відміну від Генрі; «Досі я пишався, що можу чітко відтворити двадцять чотири різні голосні; але ваші	Каміла Трейнер	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: є сімейний бізнес; -статус у суспільстві: багата жінка; з вищого суспільства; -родинні зв'язки з персонажами: мати Вілла Трейнера; -роль у зав'язці сюжету: фактично, стала каталізатором того, що сталося; оскільки її єдиний син перебуває в такому жахливому стані і, більше того, впав у депресію, зачинившись у самому собі, не розповідаючи нікому і нічого, що коїться у нього на душі (хоча Каміла «завжди готова

сто тридцять мене зовсім знищили»; **-родинні зв'язки з персонажами:** жодних; **що у зав'язці сюжету:** власне, став каталізатором події; своїм парі він спонукав професора фонетики зайнятися вуличною торгівкою квітами, щоб довести, що останній такий геніальний і талановитий, як заявляє: «Послухайте, Хігінсе! Мені спала на думку цікава думка. Пам'ятаєте, Ви похвалилися, що зуміли б видати її за герцогиню на прийомі в посольстві? Якщо Вам це вдасться, я визнаю, що Ви – найкращий педагог у світі». Тримаю парі на всі витрати за експериментом, що вам це не вдасться. Я навіть погоджуюсь платити за її уроки»; **-роль у житті міс Дулітл:** з самого початку твору поставився до дівчини як до звичайної людини, м'яко і з участю («Чого ви хочете, дитино моя?»), не грубив їй та не обзивав або лаяв – «Полковник Пікерінг поводить з квіткаркою, як з герцогинею»; «У ту хвилину, коли

вислухати та підтримати»), вона вирішує найняти йому доглядальницю, яка б його розважала, щоб хоч якось відвернути від гнітючих думок і того, що сталося; так виходить, що ніхто не може втриматися на цьому місці надто довго, незважаючи на запропоновані чималі кошти, через грубу та подекуди саркастичну поведінку Вілла, який не бажає сам, щоб йому хтось дошкуляв своїми розмовами, проте місіс Трейнер не перестає шукати таку людину, яка б змогла це зробити, вона ж і бере на роботу міс Кларк, яка, на подив, вирішила залишитися та продовжити виконувати обов'язки, не дивлячись ні на які труднощі (через вельми складну свою життєву ситуацію); так, завдяки матері відбувається знайомство і зближення двох головних героїв фільму;

-роль у житті сина: всіма силами намагається змусити його змінити рішення щодо евтаназії, умовивши почекати з цим хоча б на півроку («Він

	Ви назвали мене міс Дулітл...Це вперше пробудило в мені повагу до себе. І потім були ще сотні дрібниць, яких Ви навіть не помічали, бо це для вас було природно»; «ці дрібниці показували, що Ви ставитеся до мене інакше, ніж, скажімо, до судомийки; хоч я впевнена, що і з судномийкою Ви поводитися б так само»; «Але саме від Вас я навчилася хорошим манерам, але ж це і відрізняє леді від вуличного дівчиська, чи не так?».		дав мені шість місяців. Ми все ще можемо переконати його»); вона бажає лише добра Віллу, як і будь-яка мама, переживає за нього («Я просто хочу, щоб він був щасливий. Але щастя – завжди ті, що ми хочемо»). -роль у житті Лу: у такий спосіб, жінка випадково познайомила її зі своїм сином, який, у свою чергу, згодом став причиною та каталізатором трансформації міс Кларк; спочатку не сприймаючи дівчину всерйоз, згодом зрозуміла, як багато вона значила для Вілла, тому між двома представницями прекрасної статі відбувається відверта розмова, в якій мати просить Луїзу не кидати Вілла в важкі для нього останні години, адже вона любить його («Справжня сила полягає в тому, щоб залишатися вірним своїм почуттям, незважаючи на обставини»; «Ми завжди повинні бути один для одного, бути поряд, навіть коли це важко»).
місіс Хігінс	-місце у творі: другорядний персонаж; -статус у суспільстві: леді; -родинні зв'язки з персонажами: мати Генрі Хігінса; -зовнішність + одяг: «тепер їй за шістдесят, і вона давно вже позбавила себе від клопіткої праці одягатися не за модою»; -роль у житті сина: всіма силами намагається навчити Генрі манерам, проте це в неї не виходить («Якщо ти мене справді любиш, Генрі, ти маєш		

	зробити для мене дещо...Витягнути руки з кишень та перестати марширувати по кімнаті»); не розуміє геній свого сина («На жаль, твої голосні вище за моє розуміння. Я із задоволенням отримую від тебе гарненькі листівки, стенографовані за твоєю системою, але читати мені доводиться написані звичайними літерами підрядники, які ти передбачливо прикладаєш»); крім того, вона дещо обурена його ставленням до дівчини та намагається його врозумити («Але де живе ця дівчина?...Але на якому становищі? Вона ваша покоївка? А якщо ні, то хто?»); «Ах, дорослі діти! Ви граєте з лялькою, але вона ж жива»; «Хто дав вам право заявляти на неї, наче вона злодійка чи загублена парасолька? Це вже занадто»).		
Фредді Ейнсфорд Хілл	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: «...не було ні грошей, ні професії»; -статус у суспільстві: із збіднілої	Патрік	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: професійний тренер (любить забіги, схилений на спорті та дієтах); -статус у суспільстві: не говориться; однак варто

	аристократичної сім'ї; -зовнішність+одяг: «це юнак років двадцяти; він у фраку, штани у нього внизу зовсім мокрі» зв'язки з персонажами: син місіс Ейнсфорд Хілл і брат Клари Ейнсфорд Хілл; -роль у житті Елізи: «Фредді Ейнсфорд Хілл пише мені тричі на день, і не листи – цілі простирадла»; «Фредді не ідіот. А якщо він бідний і слабенький і я потрібна йому, то, <u>можливо, я буду з ним щасливішою</u>, ніж з людиною, котра стоїть вище за мене та котрій я не потрібна»; з післямови: «<u>Фредді неpritворно любить Елізу і не командує нею</u> і навряд чи командуватиме, <u>незважаючи на свою соціальну перевагу</u>».		припустити, що він із такої ж простої сім'ї, як і міс Кларк; -родинні зв'язки з персонажами хлопець Луїзи; -роль у житті Лу: зустрічається з нею 6 років; піклується, в основному, про свої бажання, не зважаючи на свою дівчину (наприклад, змушує його «підтримувати» поїздками на велосипеді, які головна героїня не любить; обіцяє відпочинок на двох, але натомість пропонує поїздку зі своєю спортивною командою на змагання закордон, після яких буде нібито відпочинок – вся програма побудована на спорті; не розуміє її; наочний приклад стосунків, які не приведуть міс Кларк до її мрій, не будуть їй підтримкою та опорою.
місіс Пірс	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: «я в цьому будинку перебуваю на посаді <u>економки</u>» у містера Хіггінса, від якого збиралася йти багато разів («Скільки разів вона <u>збиралася піти</u> від Вас, і завжди в останню хвилину	Катріна (Тріна) Кларк	-місце у творі: другорядний персонаж; -рід діяльності: у квітковому магазині у дві зміни (початок фільму); поїхала вчитися (кінець), оскільки через свою вагітність кинула навчання (вона є жінкою, котра самотійно виховує дитину);

Вам вдавалося її умовити залишитись»); їй «доводилося відшукувати мої речі і нагадувати мені, куди я мушу йти»;

-родинні зв'язки з персонажами: ніяких;

-роль у житті Елізи: виявляє свого роду турботу про дівчину, намагаючись вмовити її наставника ставитися до неї більш поважливо та продумувати свої дії, свідомо розуміючи до чого вони приведуть чи призведуть – «А річ у тому, що не можна ж ось так просто підібрати дівчину, як підбирають камінчик на пляжі»; «Досить, містере Хігінсу! Я цього не дозволю. Погано чините Ви, а не вона»; «Містер Хігінс, Ви спокушаєте дівчину. Це недобре. Їй треба думати про майбутнє»; вона також сприяє навчанню міс Дулітл: як розмовами безпосередньо з нею («Так, мила, з джентльменами говорити не належить»; «Не можна заперечувати старшим, моя мила»), так і непряним шляхом, за допомогою напутностей чоловікам («Присутність

-родинні зв'язки з персонажами: старша сестра Луїзи;

-роль у житті Лу: дуже близька із сестрою; обидві діляться своїми переживаннями та секретами одна з одною; підтримує та вислуховує дівчину, підказує, як можна вчинити з Віллом, наштовхує на думку, що можна спробувати справді скрасити його життя, наповнивши її прекрасними моментами («Хай живе на повну, влаштуй йому плавання з дельфінами, стрибніть з парашутом. Подаруй радість. Покажи йому, як добре можна провести час. Покажи нові місця. Насміши його»).

дівчини зобов'язує нас бути особливо акуратними та охайними»; «Її потрібно відучити від неохайності в одязі і не можна дозволяти їй розкидати всюди свої речі»; «...попрошу Вас не виходити до сніданку в халаті або, принаймні, можливо рідше користуватися ним замість серветки... перестаньте їсти все з однієї тарілки та запам'ятайте, що не слід ставити каструльку з вівсянкою прямо на чисту скатертину, то у дівчини перед очима завжди буде корисний приклад».		
---	--	--

Тип персонажів (всіх; двох культурних продуктів): загальнолюдський (тип, що уособлює риси, притаманні всім людям, без огляду на їх соціальний статус, належність певному часу). Кожен із створених образів є актуальним і сьогодні, часто зустрічаючись нам у режимі реального часу, нагадуючи нам самих нас, нагадуючи людство ХХІ століття. Серед нас є і «фанатики», як їх хтось охрестить зараз, своєї професійної справи, ті, хто справді створюють (або хоча б намагаються) щось варте, корисне для жителів нашої планети, є й такі «загнані в кут гидкі каченята», яким просто обставини не дають розквітнути, розкривши свої бутони, перетворившись в прекрасних лебедів, є і ті, хто волею чи неволею стають прискорювачами, як в хімії це називають, каталізаторами протікання трансформаційних процесів та перевтілень попередніх; є і ті, хто зраджують дружбу, зраджують почуття, обираючи тільки, що буде краще або вигідніше, є і просто ті, хто готовий заради нас на все, ті самі чисті й світлі душі, готові прийти на допомогу в скрутну хвилину, готові захищати нас, навіть якщо ми не праві. Є на світі усілякі люди, тому розглянуті вище

персонажі, створені в різні епохи, залишаються на гребні хвилі і в наш час.